

Krása

Krásou je hledání zjevných znaků plodnosti v potenciálním partnerovi či partnerce: zdraví, zdravá kůže, proporční tělo a jiné jemnější znaky. Jedním z nejdůležitějších znaků je **symetrie**.

V 80 letech se na University of Mexico vedl výzkum mezi studenty zaměřený na sex a partnery. Měřily se ruce, nohy, uši. Asymetrie byla občas nepostřehnutelná, ale zjistilo se, že symetricktí jedinci jsou úspěšnější a jsou i méně náchylní k emocionálním extrémům. Na University of Liverpool zjistili, že ženy kolem ovulace jsou nejsymetricktější díky lehkému otoku měkkých tkání.

Lidé, kteří jsou zajímaví a nápadní, nemusí být atraktivní. Na Texaské univerzitě testovali v počítači prolnuté obličej, které tvořili ten nejhezčí průměr (něco jako ideální krásu). Když byl tento uměle vytvořený obrázek zařazený mezi fotografie, vždy byl v testu vybrán, ať byl jejich kulturní původ testujících různý. Děti si je prohlížely déle - když se narodíme, jsme schopni rozeznat krásu.

Hormon testosteron má na starosti čelist a svalovou hmotu u mužů. Hormon estrogen má vliv na malou bradu, vysoké čelo, velké oči = typické znaky mládí.

Další výzkum ukázal, že pokud počítač přetvoří vlastní fotografii tváře testovaného člověka, tento člověk si mezi dalšími fotografiemi vybere právě tu přetvořenou, tedy vlastně vybere sám sebe.

Nahé tělo

Na konci římského impéria začali umělci odmítat klasický ideál proporcí. Žili v době rozpadající se civilizace, to mělo vliv na jejich expresivní styl, zobrazující neobvyklé, groteskní situace. Když se obrátili k lidské figuře, hlava byla většinou velká, snažili se tím zachytit charakter.

Církev tvrdila, že tělo je nádoba hříchu, proto středověká nudita mohla jen vyjádřit nějaký morální vývod, nebo ilustrovat alegorii (např. vyobrazení Adama a Evy. Dalo by se říct, že snad jen vyobrazení zlatého věku zobrazuje nahé postavy spokojené.

Ženské tělo bylo malované jen z paměti a navíc bylo deformováno, tehdejší módou byl vysoký pás, dlouhé nohy a malé prsa a to se objevovalo i v uměleckých dílech. Umělec Pissano objevuje v umění mužský akt.

V 15. století umělci Cellini, Donatello, Vinci, Michelangelo vzhledem ke své sexuální orientaci zobrazovali heriocký mužský akt s větším zanícením. Například Michelangelo neschopen zobrazit ženu. První skici madony Rafaela byly skicovány z mladých chlapců, kteří stáli modelem, ženy totiž měly zákaz vstupu do uměleckých „ateliérů“ od církve.

Postupem času se i ženský akt stává oblíbeným námětem, např. u Boticelliho, Tiziana, Rubens. François Boucher potom otevřeně zpracovává erotické náměty. Postupem času je v 19. století více žen ochotno stát modelem.

La Femme Fatale

Koncem 19. st. bylo klišé mezi spisovateli a umělci (jako součást obsese romantiků se smrtí a tmou) zobrazovat destruktivní složkou lidské přirozenosti. Ženská verze Byronského hrdiny má za cíl zničit život svůj i těch okolo. V tomto období se jí začíná říkat Femme fatale a je bledá, vzdálená, studená, tajemná a magnetická, v postatě personifikace samotné smrti.

Někteří toto téma spojují s nastupující emancipací a mužským špatným svědomím, navíc je to také období rozmachu syfylicu.

Nejčastěji zobrazované osudové ženy jsou Kleopatra, Helena, Salome, Judith. Známí umělci jsou Edward Munch, Gustav Klimt.

Ženy postupně začaly požadovat, aby byly zobrazovány jako Femme fatale, patřily mezi ně tanečnice, herečky a spisovatelky, např. Sarah Bernhardt. Módou se stalo být zničen notoricky známou kurtizánou a ty si zase stavěly reputaci na tom, kolik mužů dohnaly k zoufalství. Jistá Cra Pearl se dokonce chovala ke koním lépe než k mužům. Později se tato tematika objevuje i ve filmech, např. Basic Instinct.

Pornografie – umění

Slovo pornografie vzniklo ze slov Porné - pouliční prostitutka a graphos – psaní a pochází z řečtiny. Začalo se používat v 18. st. pro popis sbírek gentlemanů pro kolekce starověkého erotického umění. Nález z Pompejí by ve své době vzbudily pobouření, proto František I. navrhl zavřít vykopávky v jedné místnosti v neapolském muzeu, která byla přístupná jen pro gentlemany z vyšších kruhů. Tato "komora" potom vznikla i v muzeích dalších metropolí.

Rozdíl mezi erotikou a pornografií je nejasný, často hraje roli počet kopií. V roce 1881 například v Hamburku policie zadržela reprodukce Tizianovy Venuše.

Komiks jako sex symbol

V komiksech byly vytvořeny typy žen, které nemají jen pobavit, ale mají se přímo stát objektem touhy. Ať už si to autoři uvědomovali nebo ne, rysy ženskosti byly nápadně přehnané a reprezentovali ženu, na kterou má hormon estrogen opravdu velký vliv. Oči znázornili obrovské, bradu malou, nosík žádný, vysoké čelo – to jsou znaky malého dítěte. Naopak úzký pas a dlouhé nohy, ty narostou dívce v době, kdy dosahuje sexuální zralosti. Došlo tedy k propojení dětských znaků, které vzbuzují ochranné pocity, se znaky sexuální zralosti.

Citace:

- » Umberto Eco. Dějiny krásy. Praha: ARGO spol. s r.o. (2005). 439 stran.